

Waqf (př. 'awqāf), který vznikl v první století islámské civilizace, se rozšířil po celém Blízkém východě, aby se stal jedním z nejcharakterističtějších prvků politických, společenských a ekonomických struktur. Ačkoli waqf hrál mnoho různých rolí, jeho význam je obvykle charakterizován prostřednictvím dichotomického konceptu, který rozlišuje mezi waqfem charitativním (dobročinná nadace) a waqfem 'ahli (rodinná nadace), z nichž první byl zakládán jako projev dobročinných zájmů s cílem poskytnout bezplatné sociální, vzdělávací a náboženské služby obyvatelstvu a druhý jako prostředek k obejití koránských dedických pravidel (Umm al-jari'i), jejichž efektem by v opačném případě byla fragmentace majetku na neekonomické jednotky. Tento koncept byl vytvořen v období 19. a 20. století, kdy byla v blízkovýchodních zemích vytvářena legislativa s cílem omezit waqf jakožto překážku sociálního a ekonomického pokroku. Tato práce dokumentuje na příkladu Egypta proces vytvoření tohoto dichotomického konceptu, jež byl ve své podstatě ryze významným zřetel v utváření waqfu egyptskou společností. Práce pojednává o nadacní politice MuI; Iammada CAItho v první polovině 19. století, poté o vývoji centrálního nadacního Úřadu do konce 19. století a o procesu přiznávání vlastnických práv na státní zemědělskou půdu, který započal obrovský nárůst půdních nadání rodinného typu na počátku 20. století. V této době byl waqf podroben kritice egyptských intelektuálů a politiků, kteří varovali před hrozbou přerůstu veskerého půdního bohatství ve waqf. Jejich kritika nebyla namířena proti instituci waqfu jako takové, nýbrž pouze proti waqfům rodinným, jelikož legitimita nadání ve prospěch veřejných děl byla v očích muslimského obyvatelstva nepochybná. ...